

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Brudstykker af en Landsbydegns Dagbog

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520106048/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Föulum die St. Martini.

Det bliver feil med Jens. – Hr. Søren var saa vred paa ham, at han talte Dansk til ham hele Dagen. Til mig talte han Latin; jeg hørte engang, at han sagde som for sig selv: „vellem hunc esse filium meum!” Det var mig han meente. Hvor Jens ogsaa hakkede jammerlig i sin Cicero! Jeg veed godt, hvorfra det kom, for iforgaars, da hans Fader var til Bryllup i Vinge, var han med Peer Skytte over i Lindum Skov, og – Gud bevare os! – en Vildbasse havde revet hans Buxer isydker. Han løi for sin Moder og sagde, at den Thiele Tyr havde gjort det; men hun gav ham en dygtig Kindhest – habeat!

Föulum, Calendis Januar. 1709.

Proh dolor! Hr Søren er død! væ me miserum! Da vi havde sat os tilbords Juleaften, lagde han Skeen fra sig, og saae ret længe vemodigen paa Jens – „fregisti cor meum” sagde han sukkende, og gik ind i Sovkammeret. Ak! han reiste sig aldrig mere. Jeg har besøgt ham hver Dag siden, og han har givet mig mange gode Formaninger og Lærdomme; men nu seer jeg ham aldrig mere. I Torsdags saae jeg ham sidste Gang; aldrig skal jeg glemme, hvad han sagde, da han havde holdt ret en bevægelig Tale til mig: „Gud! giv min Søn et retskaffent Hjerte!” Han foldede sine magre Hænder, og lagde sig tilbage paa Puden: „pater! in manus tuas committo spiritum meum!” Det var hans sidste Ord. Da jeg saae, at Madamen tog Forklædet op til Øinene, løb jeg ud ret ilde tilmode. Uden for Døren stod Jens og græd: „seras dat poenas turpi poenitentia” tænkte jeg; men han faldt om min Hals og hulkede. Gud forlade ham hans Vildskab! Den har bedrøvet mig meest.

Föulum, Pridie iduum Januarii MDCCIX.

Igaar gik min kjære Fader til Viborg, at han kunde faae Middagsmad til mig, naar jeg skal i Skolen. Hvor længe jeg efter den Tid! Jeg læser vel hele Dagen, men den er saa stakket nu, og Moder siger: at det ei slaaer til at læse ved Lys. – Jeg kan ikke komme tilrette med det Brev til Tuticanus – nei, da var det anderledes, mens den gode Hr. Søren levede! eheu! mortuus est!

Det er en forskrækkelig Vinter! Himmel og Jord staae i eet; der